

MODLA NA MÍSTĚ KRISTA

CECIL J. duCILLE

(Konference Living Word/Omega Message,
Mahomet, Illinois, 1991)

Otče, odevzdáváme Ti v tuto chvíli do rukou svoje srdce i svoji mysl a prosíme o Tvé zjevení, o Tvé osvětlení, o Tvé vysvobození. Bože, děkujeme za to, že jsi tady s námi. Děkujeme za to, že jsou zde s námi i nebeské zástupy. Děkujeme, že Ty nám dopomůžeš k vysvobození. Pomoz naší mysli a našim srdcím nejen slyšet, ale také vstřebat slovo, které nám posíláš. Pomoz nám, Pane, abychom byli proměněni tím, co uslyšíme. A pomoz nám, abychom nebyli jen posluchači, ale také činitelé slova. O to Tě prosíme ve jménu Pána Ježíše. Amen.

Mnohokrát jsem se ptal Boha, proč nás učinil jako ducha, duši a tělo. Kdybychom byli jenom duch, bylo by nám dobře, protože bychom byli dokonalí. Kdybychom byli jenom duše, byli bychom jako zvířata, schopní pouze jíst, pít, veselit se a zemřít. Kdybychom byli jenom tělo, bylo by to stejné. Ale Bůh řekl, že nás učinil ke svému obrazu a že nás tvoří ke svému podobenství. To znamená, že jsme učiněni a zároveň tvořeni. Ještě nejsme dokončeni. V Bohu je jedna úžasná věc, ze které se můžeme radovat – **Bůh vidí začátek i konec věcí najednou.** Haleluja! On vlastně učiní konec ještě dřív, než stvoří začátek. Znamená to, že počátek tvoří s ohledem na konečný výsledek. A tak má Bůh před sebou váš počátek i konec a pohlíží na celý váš život najednou. Bůh ví, kde každý z nás skončí. A přesto nám stále slouží! Protože je Bůh. Haleluja! Dává nám příležitost změnit naši cestu, změnit naše životy a změnit náš konec, přestože ví, co uděláme. Zní to bláznivě? Takový je náš Bůh! Haleluja!

Máme tedy co do činění s Bohem, který nás zná způsobem, jakým my sami sebe neznáme. Tento Bůh řekl, že jednoho dne „*poznáme, tak jako jsme poznáni*“ (I. Korintským 13:12 – doslovný překlad). To znamená, že se budeme znát stejným způsobem, jakým nás zná Bůh. Haleluja! Bůh říká, že přicházíme k místu skleněného moře. Už jste někdy přemýšleli o tom, co je ve stánku či v chrámu myšleno tím skleněným mořem? Skleněné moře je místo, kde už nebude nic skryto. Když budete stát na jeho dně, budete se

moci skrze něj podívat až nahoru. Uvidíme jeden druhého skrz naskrz. Haleluja!

Když přemýšlím o Ježíši, velmi s Ním cítím. Jako člověk musel opravdu trpět. Uvažovali jste nad tím někdy? Mluvil s člověkem a viděl, co má ten člověk v mysli. A přesto s ním mluvil. Viděl, že jedno říká svými ústy, ale myslí si něco úplně jiného. A Ježíš to musel snášet. Chvála Bohu! Mluvím o snášení našich slabostí. Modlíme se a říkáme: „Ó Bože, pomoz nám, prosíme, Bože, Otče...“, a Bůh vidí, jak naší mysli prochází všemožná nečistota. Bůh káže lidem své slovo a zatímco káže a oni říkají: „Ano, ano, amen, amen,“ myslí se jim honí: „Zapomněl jsem doma na plotně hrnec.“

Bůh mi ukázal, že my, lidé, které povolal, jsme velmi náchylní ke zkáze. Tak snadno se díky všem vedlejším vlivům, které nás ve dne v noci zaplavují, necháme vykolejit. Vidíte tu křehkost lidského života? Vidíte, jak jsme křehcí? Křehcí v přítomnosti Boha, který všechno ví. Když mi tyto věci Bůh zjevil, vděčně jsem řekl: „Díky, Bože. Díky, že jsi mi neřekl, co bude zítra. Díky, že jsem tak hloupý a že nevím, co přinese příští rok. Začal bych se totiž už letos trápit trápením příštího roku. Trápil bych se už dnes utrpením zítřka. Ale mně je v mé nevědomosti dnes dobře.“ Víte, Bůh se neraduje ze zítřka. **Bůh se raduje z konce.** Haleluja!

Když Bůh učinil Adama, řekl: „Je to dobré.“ Podíval se na něj a Jeho srdce se radovalo. Adam je dobrý. Učinil ho dobrého. Věděl, že zítra padne, ale neřekl mu to. Prostě k němu byl dobrý. A Adam se radoval a byl dobrý. Víte, proč se Bůh radoval z Adamovy dobroty? Protože viděl Adama na počátku a viděl ho i na konci a viděl, jak se během své cesty zdokonalil. A proto řekl: „Je to dobré.“ Nepřemýšlel o tom, co se dělo mezi tím, ani se o to příliš nestaral. Protože Adam, kterého učinil, je dobrý.

Apoštol Jan viděl nás všechny; viděl nás, jak tu sedíme. Ve Zjevení řekl, že viděl společenství těch, kteří vítězí, a všichni uctívali Hospodina. Haleluja! Viděl vás ještě dříve, než jste se narodili, a viděl vás, jak uctíváte svého Pána. A Bůh řekl: „Je to dobré, ať se narodí.“ A tak jsme se narodili do rozličných poměrů; někteří z nás do temnoty současné doby. „Pane, když přemýšlím o temnotě své duše v minulosti, vidím, jak skutečně temná byla. Můj život byl tak hrozný, tak beznadějný!“ A přesto Bůh řekl: „Je to dobré,“ protože viděl můj konec. A i když já nevidím až na konec, raduji se z něj, protože vím, že Bůh ho vidí. Neřekl snad: „A všechny, které povolal, ty také učinil dokonalými?“ Řekl, že vás povolal, protože už vás učinil dokonalými. On dobře ví, čím vším si projdete.

Dnes jsme postaveni do největší bitvy, do jaké se kdy církev za celou dobu své existence dostala. Věřím tomu, že až zvítězíme, žádná větší bitva už nepřijde. Důvodem pro toto moje tvrzení je skutečnost, že máme jen několik let do konce našeho věku. A podle toho, jak tomu rozumím, **musí na konci tohoto věku přijít Kristus a chodit a mluvit v lidech z těla a krve.** Haleluja! Musí v nich chodit po ulicích města a zjevovat Boží slávu. Lidstvo musí vidět Boha, jak se prochází v lidech. Bůh nám dal své zaslíbení: „*Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíše je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.*“ (Židům 8:10) Mluvíme zde o Božím zaslíbení, které bylo dané Izraeli, ale protože nás Bůh do tohoto Izraele vstřípil, stali jsme se tím také součástí Jeho zaslíbení. Bůh tedy musí tuto věc vykonat na zemi ještě dříve, než dokončí své dílo. Nemůže ukončit tento věk, dokud nenaplní, co zaslíbil. Bůh musí být Bohem a my musíme být královským kněžstvem, svatým národem a zvláštním lidem Hospodinu. Víím, že nejste spokojeni s tím, jací nyní jste. Ani já nejsem spokojen s tím, jaký jsem. A Bůh také není spokojen.

A tak se, bratři a sestry, nacházíme na místě, kde nám Bůh zjevil určitý problém. Nedávno jsem měl takovou jednoduchou krátkou vizi:

Jeli jsme po cestě, která z ničeho nic skončila. Dál už nebyla značená. Museli jsme tedy pokračovat přes pole a lesy. Najednou nás však zastavila záplava vody – Písmo říká, že satan vypustí ze svých úst záplavy vody, aby utopil ženu – církev (Zjevení 12:15–16). Na té cestě jsme se dostali do bodu, kdy už jsme nemohli jet dál. A Bůh nám ukázal, že existuje jenom jedna jediná možnost – neměli jsme na vybranou, museli jsme vystoupit na vyšší rovinu. Byla to naše jediná naděje. Celá planina byla totiž zalitá vodou, skrze níž se nedalo projít. Museli jsme vyjít na vyšší místo. Když jsme začali stoupat po úbočí strmé hory, všimli jsme si jen těžko znatelné cesty, která vedla po vrstevnici. Vííte, jak se dělají na horách cesty – po obvodu hory. Pomysleli jsme si, že by to mohla být stezka, po které kdysi chodili lidé. Byla však pokrytá trávou a plevellem, bylo zřejmé, že po ní nikdo už hodně dlouhou dobu nešel. Chápete to, bratři? Nikdo po ní už dlouho nešel. **Blížíme se k zemi, která není zmapovaná. Jsme vedeni do míst, kde neexistuje žádný kompas, jenž by nás vedl, žádná cesta, která by nám udala směr. Povede nás Duch Svatý v nás. A to bude jediný způsob, jak jít dál.** Haleluja!

Podívejme se společně do epištoly Židům na poslední dva verše 11. kapitoly. Zkusme zjistit, jestli se v nich náhodou nemluví o tom, co se v tuto

dobu děje. Verš 39: „*A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení.*“ Víte, o jakém zaslíbení se tu mluví? „*Budu v nich chodit a budu v nich mluvit a budou mým lidem a já budu jejich Bohem.*“ Oni tehdy toto zaslíbení nepřijali, „*proto že Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.*“ (Židům 11:40) Jinými slovy, tito lidé zvítězili nad lvy, zvítězili nad všemi možnými druhy zla, které je napadalo na této zemi, někteří byli různými způsoby zabíjeni, ale nikdo z nich nedosáhl plné míry postavy vítězů, které Bůh bude mít na konci věků.

Co je třeba, aby ti, kteří vítězí, učinili? Podívejme se do 12. kapitoly Zjevení a budeme číst od sedmého verše: „*I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho. Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi. I svržen jest drak ten veliký, had starý, kterýž slove d'ábel a satanáš, svodící všecken okršlek světa; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou.*“ Je to tajemství, ale já vám ho chci vysvětlit. Víte, že Bible, Boží Slovo, byla napsána v sedmi tajemstvích? Pečeti těchto tajemství jsou nám jedna po druhé lámány. Tajemství, ve kterém Bůh mluví o hadu na nebi, mluví o hadu, který přebývá v lidském těle, v nebi, kde má žít navěky Bůh, kde má chodit a mluvit a kde má vládnout. Haleluja!

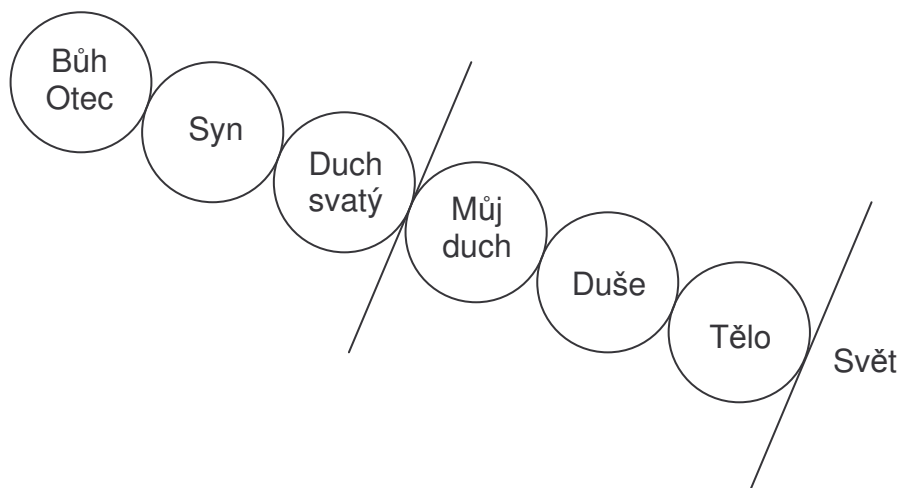
Poslouchal jsem vás dnes, jak zpíváte. Všimli jste si, jaký byl život v té písni, kde se říká, že Ježíš Kristus je Králem a že vládne? – Ježíši, Králi, vládni na svém trůnu! Proč myslíte, že tomu tak bylo? Proto, že je to slovo, které nám **Bůh mluví: Že chce, aby Ježíš Kristus sám vládl v království našeho života. A my musíme dostat d'ábla z tohoto království ven.** Dábel musí být svržen. Bůh řekl, že pošle nejmocnější síly nebe. Přejde archanděl Michael, aby nám pomohl v našich slabostech. Ne, že přijde, ale už je tady! A pomáhá nám vítězit nad mocnými d'ábly, kterým byla dána volnost jednat v lidské oblasti. Pomáhá nám vítězit nad těmi, kteří byli dříve spoutáni, ale nyní jsou uvolněni. Jsme tedy postaveni do nejtěžšího boje, jakému kdy lidstvo čelilo. Haleluja!

Tito d'áblové dlouho studovali lidstvo. Po šest tisíc let studovali psychologii člověka – kdo člověk je, jak funguje. Studovali také naše biologické funkce. A věřte mi, bratři, d'áblové pracují tak, aby nás trápili biologicky. Pracují na našich hormonech. Radil bych vám, abyste tomu uvěřili. Pracují, a když zjistí, že vás mohou nějakým způsobem dostat, tak se na tu věc soustředí. Je to něco, čemu říkáme d'áblův trumf. Víte, když hrajete karty a táhnete svůj trumf, tak o něj přijdete. V momentě, kdy vyložíte svoji trumfovou kartu, musíte buď vyhrát, nebo prohrát. A d'ábel teď hraje svoji nejvyšší

kartu. Hraje svůj trumf a už brzy prohraje. Prohraje s některými z nás, ale naneštěstí nad jinými vyhraje.

Pokaždé, když od Boha dostanete vizi ducha, který v této době trápí církve, uvidíte ho jako hada. Nevím, jestli tady někdo někdy takovou vizi měl. Had se omotává okolo různých věcí a okolo člověka se většinou omotá od pasu dolů. To má samozřejmě svůj důvod. Kdybych mluvil k zástupu věřících v Africe a zmínil bych se o hadu, okamžitě by věděli, že **řeč bude o sexualitě**. Věděli by, že budu mluvit o lidských vášních, které nikdy nebyly zkroceny. Oni to znají a znají to velmi dobře. Všiml jsem si, že v kinech a v televizi dávají jeden film pro děti, který se jmenuje „Malá mořská panna (víla)“. Někteří z vás, křesťanů, dokonce dovolujete svým dětem, aby se na to dívaly. Malá mořská panna není vůbec žádnou malou mořskou pannou. Je to symbol satanského ducha, který vládne nad velkou částí světa. **Vítězství, kterého je tedy třeba v dnešní době dosáhnout, se týká našeho těla.**

Něco vám zde nakreslím:

Kreslím tu vlastně posloupnost velení. Máme tedy Boha Otce, který přichází skrze Ježíše Krista, skrze Ducha svatého a skrze lidského ducha do duše člověka a do jeho těla. Doufám, že jste pochytili, co se vám zde snažím ukázat: Bůh Otec poslal Ježíše Krista, Syna, a Syn přišel v Duchu svatém do mého ducha. A právě tady, v místě mezi duchem a duší, se nachází daný problém. Zde se Bůh pokouší prolomit – skrze oponu mezi mým duchem a mojí duší.

Bůh tedy musí sloužit mé mysli. Jenomže i svět posílá do mé mysli své vlastní věci. Tělesná oblast mi do mysli vpravuje své věci a moje mysl je pod nimi jako pod palbou. Chci vám něco říct, bratři a sestry: Vaše tělo

nefunguje proto, že by v něm byl nějaký biologický pořádek, ale proto, že mu vaše mysl říká, co má dělat.

Včera jsem několika bratrům vyprávěl o tom, jak jsem jednou svářel trubku. Mysl mi při práci bloudila někde daleko. Jak jsem tak svářel, odložil jsem rozžhavený svařovací drát a sáhl si na něj. Protože jsem měl mysl hodně vzdálenou, uvědomil jsem si, že se mi pálí prst, až když jsem ucítil spálené maso. Z úst mi okamžitě vyšlo: „Tuhle bolest nebudu cítit! Ve jménu Pána Ježíše to neucítím!“ A žádnou bolest jsem necítil. Běžel jsem za svojí ženou, abych jí ukázal, jak jsem si popálil prst, a přesto, díky Božímu Duchu, nic necítím. Když jsem k ní doběhl a ukazoval jí to, cítil jsem se velmi zahanben. Prst byl úplně zdravý! Žádná popálenina! Tahle situace mi ukázala, co je schopna učinit Kristova moc, když ji necháme působit skrze svoji mysl. To znamená, že **mysl panuje nad tělem. Proto hřích těla nepochází z těla samotného, ale z toho, jakým způsobem přemýšlíme.** Haleluja!

Nemám v úmyslu vám dnešní slovo kázat ve všech jeho podrobnostech. Jenom vám chci tyto věci naznačit, abyste o nich měli představu. Rád bych, pak až skončím, od vás získal nějakou odezvu. Víte, **satan odhalil fungování lidského těla a rozhodl se, co s tímto poznáním udělá. Rozhodl se, že nás přinutí přemýšlet určitým způsobem. A pokud vás přiměje, abyste tímto způsobem mysleli, pak vás také přinutí, abyste dělali, co on chce.**

Když jsme žili ve světě, začali jsme přemýšlet určitým způsobem. Víte, **přemýšlení hříšného člověka ho vede k tomu, že se z něj stává sexuální tvor.** A žena takového muže se stává věcí k použití. Neříkám, že některé ženy nejsou stejné, ale mluvím o tom, že pokud se muž v čemkoli ujme vedení, je to o něčem jiném. Ženy totiž nad touto situací nemohou samy zvítězit. Když lidé uzavírají sňatek, mají ve svých myslích zasazené určité představy: „Beru si toho druhého, abych si mohl užívat, abych mohl ‚žít‘ ráno, v poledne a večer.“ Víte, co se pak stane? Zjistíte, že s takovým člověkem mluvíte a jemu v mysli běhá něco jiného, než o čem s ním mluvíte – chce se dostat co nejrychleji domů. A proč? Protože přemýšlí o tom, že si chce užívat se svojí ženou. Ano, mluvím tu o křesťanech. Jedna věc mě opravdu šokovala, a to, když mi **Bůh ukázal, že se křesťané účastní sexuální promiskuity stejně jako svět a že ve svých křesťanských životech páchají stejný hřích. A ještě navíc věří, že mají povolení dělat to, co by mělo být záležitostí tohoto světa.** Rozumíte mi? Určitě si všímáte, že se snažím tyto věci popsat a přitom nevyslovovat určitá slova a že se mi to ne

úplně daří. Amen. Situace, kterou jsem zjistil mezi bratry, je prostě taková, že **muži otupěli. Nejsou vůdci v Božích věcech. Nenechávají se Bohem formovat, tak aby vedli lidi ke spravedlnosti, do slávy a k moci. Nestoupají k vrcholu kopce, protože mají ve svých myslích určitý obraz.** Přečtěme si o tom.

Najděte si se mnou 8. kapitulu Ezechiela. Rád bych začal číst od prvního verše: *„I stalo se léta šestého, v pátý den šestého měsíce, že jsem seděl v domě svém, a starší Judští seděli přede mnou. I připadla na mne tu ruka Panovníka Hospodina.“*

Rozumíme tomu, o čem se tu mluví? Když zde čtete: „Stalo se šestého roku, šestého měsíce, pátého dne,“ pak musíte vědět, že to má svůj význam. Bůh jen tak nemrhá slovy. Mluví zde o člověku (šest), o člověku (šest) a o službě (pět). Mluví o tom, že bude jednat s lidmi, kteří stojí ve službě, a říká: „Starší Judští seděli přede mnou; ruka Panovníka Hospodina na mne připadla.“ Je to stejné, jako to bylo s Ježíšem: Mluvil se svými učedníky a viděl, že zatímco k nim mluví, myslí se jim honí záležitosti jejich domácností. Jak hrozné! Proto nám Bůh v tuto chvíli nedává jasné vidění, abychom nemohli vidět jeden skrze druhého. Někteří z nás by na to totiž neměli sílu. Pohrdali bychom jeden druhým pro to, kdo jsme. Rozumíte? Někteří z nás se navzájem milujeme jen proto, že se neznáme. Někteří z nás jsme na druhé velmi příjemní, protože neznáme myšlenky, které procházejí jejich myslí. Díky Bohu, že mnohé nevíme! Ale v Božím Slově se říká, že jednoho dne budeme znát, tak jak jsme poznáni. Bude to tehdy, až věci budou čistší a my je budeme schopni lépe unést. Amen.

Ve druhém verši se píše: *„A viděl jsem, a aj, podobenství na pohledění jako oheň. Od bedr jeho dolů oheň, od bedr pak jeho vzhůru na pohledění jako blesk, na pohledění jako nějaká velmi prudká světlost.“* I tento obraz mi něco říká. Od beder dolů – oheň, od beder vzhůru – na pohledění jako blesk, jako záře. Znamená to, že nám Bůh ukazuje obraz problémů, které sužují lidstvo od samého počátku až podnes. Věřte mi, je to lidský problém a Bůh nás vede k tomu, abychom nad ním zvítězili. A pokud nad ním nezvítězíme, pak nedojdeme. Je prostě nemožné, aby modla horlení (žárlivosti) stála v Božím chrámě u půlnoční (severní) brány, jak říká Hospodin, a popouzela Boha k zuřivosti (žárlivosti) a aby Ježíš Kristus do tohoto chrámu sestoupil. Ne! **Modla popouzející Boha k žárlivosti stojí přesně na místě, kde by měl být Ježíš Kristus.** Pojďme dál, asi trochu předbíhám.

Verš 3: „*Tedy vztáh podobenství ruky, vzal mne za kštici hlavy mé, a vyzdvihl mne Duch mezi nebe a mezi zemi, a uvedl mne do Jeruzaléma u vidění Božích, k vratům brány vnitřní, kteráž patří na půlnoci, kdež byla stolice modly k horlivosti a k zůřivosti popouzející.*“ Z toho vidíme, že **v nás je něco, co popouzí (provokuje) Boha k žárlivosti.** Přečteme si o tom více:

Verše 4–5: „*A aj, sláva Boha Izraelského byla tam na pohledění jako ta, kterouž jsem viděl v údolí. I řekl mi: Synu člověčí, pozdvihni nyní oči svých k cestě na půlnoci. Tedy pozdvihl jsem oči svých k cestě na půlnoci, a aj, na půlnoci u brány oltářové ta modla horlení, právě kudyž se vchází.*“

Tato modla sedí ve vstupní bráně chrámu. A sedí tam proto, aby do této brány nemohl vejít Bůh. Rozumíme tomu? **Říkám vám, bratři a sestry, že v nás, v lidských bytostech, existuje určitá překážka.** Ti, kdo nejsou ženatí, se chtějí oženit, protože si chtějí užívat. A tímto způsobem i o manželství přemýšlejí. Ti, kdo jsou ženatí, mají ve svých myslích na prvním místě tuto věc. Příliš málo z nás má na prvním místě Ježíše Krista. Věřte mi: Většina z nás má na prvním místě tuto věc a ta se na nás ve dne v noci neustále lepí. Je to pro nás jako uctívání. Uctíváme Tammuze. Pojďme dál, zase trochu předbílám.

Verš 6: „*V tom řekl mi: Synu člověčí, vidíš-liž ty, co tito činí, ohavnosti tak veliké, kteréž činí dům Izraelský tuto, tak že se vzdáliti musím od svatyně své? Ale obrátě se, uzříš ještě větší ohavnosti.*“

Vidíte, že **modla, která stojí na místě, kudy se vchází, brání Kristu, aby vstoupil do svého chrámu.** Když jsme se jako mladí oženili, Bůh s námi začal v mládí jednat a jako mladí jsme se byli schopni toho démona zbavit. Někdo si řekne: „To jsou řeči starých lidí!“ Jenže vy jste nikdy nebyli staří a nevíte, jak se staří lidé cítí. Ale já vám řeknu, jaké to je: Staří jsou na tom mnohem hůř než mladí, protože pokud se v mládí nenaučili ovládat, nejsou toho teď už schopni. **Pokud jste se nikdy nenaučili nadřadit Božího Ducha nad svoji duši, pokud jste se nenaučili, jak umožnit Božímu Duchu panovat nad vaším duchem, vašemu duchu nad vaší duší a vaší duší nad vaším tělem, potom prohrajete. Člověk byl totiž stvořen tak, aby se ovládal.**

Kdysi jsem choval různá zvířata. Na zvířatech si všimnete jedné věci – mají svůj čas, čas, kdy se páří. A vy poznáte, kdy jejich čas přichází, kdy přichází doba, kterou jim Bůh dal pro zachování jejich druhu. Amen. Člověku není žádný čas určen. Člověk takové období nemá. Jeho čas přichází v jeho mysli. **Svojí myslí ovládá své tělo, své touhy, své aktivity.** Pokud

pustíte uzdu své mysli a nebudete ji ovládat, stane se z vás někdo, kdo se nekontroluje, a budete zmítáni každým větrem učení. Jakýkoli ďábel, který projde kolem, vás smete s sebou. Možná se mě zeptáte: „Ale jak se mám ovládat?“ Dám vám odpověď: „Ovládáte se skrze utrpení.“ Věděli jste to? Vládu nad sebou samým získáte skrze utrpení. Vidíte jídlo a řeknete: „Nebudu jíst, umírám hlady, ale nebudu jíst, protože moje mysl říká, že nesmím jíst.“ Haleluja! Amen. Když jsem byl mladý, Bůh mě tímto způsobem cvičil. Cvičil mě v tom, abych někdy nejedl. A každý mladý člověk, který se nepostí a necvičí své tělo, aby poslouchalo jeho ducha a jeho mysl, takový člověk se žene do potíží. Musíte být vycvičeni! Nedá se to žádným jiným způsobem obejít! Musíte mít k dispozici jídlo a odmítnout jíst. Amen. Ne vždycky, když něco chcete, to musíte mít. Musíte říct svému tělu: „Ty mě budeš poslouchat!“ Protože Bůh vás postavil do pozice, kde máte mít vládu nad svým tělem. Haleluja! Jestli jsi obžera, Bible říká, že když si sedneš ke královskému stolu, máš vzít nůž a propíchnout si hrdlo. Uspořádejme si tedy pohřeb. Nejez, když zasedneš ke královskému stolu, chovej se slušně. **At' tvá mysl vládne tvému tělu, protože tělo je sluha.** A sluha musí poslouchat svého pána.

Verše 7–10: *„I přivedl mne ke dveřím síně, kdež jsem uzřel, a aj, díra jedna byla v stěně. A řekl mi: Synu člověčí, kopej medle tu stěnu. I kopal jsem stěnu, a aj, dvěře jedny. Tedy řekl mi: Vejdi, a viz ohavnosti tyto nejhorší, kteréž oni činí zde. Protož všed, uzřel jsem, a aj, všelike podobenství zeměplazů a hovad ohyzdných, i všech ukydaných bohů domu Izraelského vyryto bylo na stěně vůkol a vůkol.“*

O čem to je? **Říkáte si: „Vždyť já nemám žádné modly!“** Kéž nám všemohoucí Bůh pomůže! Kéž nám pomůže. **Co je to, co vás zdržuje od naprostého poddání se Ježíši Kristu ve všech věcech? Co je tou věcí, která vám brání? Kde je vaše modla?** Vidím ty modly zde mezi námi. Jenom pozvedněte v Duchu své oči a uvidíte je taky. Chvála buď Bohu! Víte, vyjdete na ulici a tam venku je tak jednoduché ty modly vidět. Lidé se oblékají tak, aby vypadali jako jejich modly. Je jednoduché je rozpoznat. Ale lidé v dnešní církvi mají dostatek času na to, aby se zahalili. Zvláště se zahalují, když přicházejí na shromáždění, a proto jejich modly nejsou tak snadno vidět. Ale když se podíváte v Duchu, tak je uvidíte. **Co to je, co vám brání, abyste dokonale chodili v Božím Duchu? Co vám brání mít ve svém duchu plné uspokojení z toho, že jste vykonali vůli svého Otce? Co je to? To je totiž ta vaše modla.** Když budete kopat stěnu... Slyšíte mě? Kopejte do té zdi trochu hlouběji. Já vím, že jste synové člověka. Kopejte

tedy do té své zdi trochu hlouběji. A uvidíte modly, které jsou v ní schované. A poznáte, že **některé z vašich model jsou ukryté tak tajně, že jste o nich ani nevěděli.** Někdy je potřeba, aby k vám někdo přišel a udeřil vás, abyste zjistili, jak hrozná myšlenka vám vstupuje na mysl. Haleluja! Ano, sebevražda, vražda... Asi byste nikdy nevěřili, že v sobě takové věci máte, že ne? Zkuste nad tím zapřemýšlet trochu jinak: Co kdyby vám někdo zabil dítě? Co kdyby někdo vašemu dítěti něco udělal? Co kdyby se k vám někdo zachoval tak, že by vám zničil život? Pak byste ve své duši uviděli povstávat všechny ty zlé demony. Možná jste před tím ani nevěděli, že se tam nacházejí. Haleluja!

A Bůh o těchto modlách mluví. Řekl, že je viděl, ale bylo třeba kopat ve stěně a najít ty tajné dveře. Amen. I vy tedy musíte kopat ve stěně a najít ty tajné dveře. Bůh vám vždycky otevře otvor, abyste mohli začít kopat. Slyšíte mě? Bůh vám otevírá otvor, abyste začali se svým kopáním. A Pán říká, že nemůžete jít na místo, kam je třeba, abychom šli, jestliže dnes nezačnete kopat. Haleluja!

Verš 11: *„A sedmdesáte mužů z starších domu Izraelského, s Jazaniášem synem Safanovým, stojícím u prostřed nich, stáli před nimi, maje každý kadidlnici svou v ruce své, tak že hustý oblak kadění vzhůru vstupoval. I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí, co starší domu Izraelského činí ve tmě, jeden každý v pokojích svých malovaných? (tj. ve svých představách) Nebo říkají: Nikoli na nás nepatří Hospodin, opustil Hospodin zemi.“* Cítíte se bezpečně, protože vám patří vaše mysl, protože nevidím, co si myslíte, protože nevidím, co cítíte. Cítíte se bezpečně, protože nikdo jiný neví, že jste tady byli plní smyslnosti a támhle jste dychtili. Copak mě neslyšíte? Všechno je to ve vaší mysli!

Vzpomínám si na jednu z velkých zkoušek, kterou jsem prošel jako mladý muž. Jednou jsem Bohu řekl, ať si vezme můj život, jestli ho nejsem schopen žít svatě. Chtěl jsem, pokud Bůh vidí, že nebudu žít svatě, aby mě zabil hned. Řekl jsem: „Bože, dávám ti šanci, abys mě mohl zabít. Nebudu jíst ani pít čtyřicet dní. Zabij mě.“ Mluvím teď o lidech, kteří to s Bohem myslí vážně. O lidech, pro které jejich život nic neznamena ve srovnání s tím, že dosáhnou toho, co pro ně má Bůh. Jak jste si mohli všimnout, Bůh mě nezabil. Znovu mě po té hrozná zkoušce obživil. Když tohle období skončilo, šel jsem jednou večer spát. Vzbudil jsem se, protože mě něco dusilo; s něčím jsem ve spánku zápasil. Když jsem se úplně probudil, zjistil jsem, že na mě leží nahá dívka. Vplížila se do pokoje, lehla si na mě, držela mě a myslela si, že mě tak přemůže. První věc, kterou jsem pocítil, když

jsem se probral, byl hrozný hněv. Jak si jen mohla myslet, že kvůli ní zavrhnu Boha!?! Amen. Tu noc jsem zvítězil, ale stejně jsem přišel o sbor i o dobré jméno. Víte proč? Protože odmítnutá žena je krutý tvor. Odešla z mého pokoje a každému řekla, že se mnou spala.

Chci, abyste pochopili, že pokud jste ve stavu, kdy může přijít nahá žena a dostat vás, pak jste na tom velice bídně. Slyšíte mě? A já vím, že mnozí z nás v takovém stavu jsou. Musíte se dostat do bodu, kde se taková věc nemůže stát. Kdy to vámi nepohne, kdy vás to neovlivní. Musíte se do toho bodu dostat. Ale to jde jen tehdy, když dovolíte Kristu, aby vstoupil do vaší mysli a ovládl vaše tělo, tak aby vaše tělo neposlouchalo žádného jiného pána než vaši mysl. Haleluja! Slyšíte mě?

Je to zvláštní. Satan může dnes odpoledne vejít přímo do této budovy. Cítíme se tu velmi duchovně, že ano? Necítíte se duchovní? Stojíme tady ve chválách, uctíváme Boha, jsme Boží synové... Ale satan sem klidně může poslat člověka, vztáhnout svoji ruku, zasadit vám jednu jedinou ránu a dokonale vás z Ducha vyvést. Ano, byli byste schopni okamžitě nadávat. Byli byste ochotni mě ihned zabít. Satan pošle člověka, který vezme jedno z vašich dětí a začne ho z ničeho nic kopat a mlátit. A věřte mi, vy byste prohráli. Prohráli byste. Víte, musíme být nad tím vším. **Musíme být na místě, kde jsme schopni odolat pokušení a kde jsme schopni d'ábla vykázat a vyjít z toho bez úhony. Haleluja! Pokud je ve vašem životě cokoliv, co může d'ábel použít k tomu, aby vás porazil, pak máte problém, protože on to určitě použije.** Jednoho dne, až na vás bude přichystaný, až mu jeho psychologie řekne, že jste zranitelní, pak to použije. Rozumíte mi?

Jako mladý člověk jsem býval velký rváč. Hrozně rád jsem se bil. Pral jsem se většinou venku na ulici. Když jsem poznal Krista, ten démon bojování byl stále ve mně. Nezavřel jsem se ho tak jednoduše. Jakmile jsem zjistil, že ho pořád mám, řekl jsem Bohu: „Bože, takhle nemůžu žít, s tímhle démonem žít nebudu. Můj otec ho měl, můj dědeček ho měl, ale já s ním žít nechci!“ Haleluja! Vždycky totiž, když mě někteří lidé vyvedli z rovnováhy, jsem cítil, jak mi začínají hořet uši a jak se ve mně všechno zvedá. Určitě si na sobě takových věcí také všímáte. Začal jsem se tedy postit. Velmi krátce po tom, co jsem půst skončil, se mi najednou stala taková zvláštní věc. Seděl jsem v práci u svého stolu a u jiného stolu pracoval jistý mladík. Vysvětloval jsem mu, že tu práci nedělá dobře. Najednou vidím, jak se mi k tváři blíží pěst. Chápete? Začal mě mlátit. Nepamatuji si, že bych kdy za celý svůj život prohrál nějakou bitku. Býval jsem opravdu divoký. Dával jsem si

vždycky pozor, abych se nedostal do rvačky, ze které bych musel utéct. Když už jsem se do nějaké dostal, bylo to na jisto. A tenhle kluk přišel a začal mě mlátit. Nejhorší na tom bylo, že vůbec nebyl dobrý. Víte, já jsem dokázal poznat, když to někdo uměl. Ale on vůbec nebyl dobrý. Rozhodl jsem se, že ho nenechám zasáhnout mě do tváře, protože jsem si nebyl zase až tak jistý sám sebou. Ano, slyšíte dobře, nebyl jsem si jistý sám sebou. Kdykoli udělal výpad na mou hlavu, jenom jsem uhnul stranou. A uhýbal jsem a uhýbal a nenechal jsem ho, aby mě zasáhl. Jenže on se mi začal vrhat na tělo. Modlil jsem se: „Ó Bože, nedovol, abych ho praštil. Ó Bože, pomoz mi!“ Vyhrál jsem. Mladík do mě přestal mlátit a šel si zase sednout. Ani jsem to na něj nešel nahlásit. Kdybych to udělal, přišel by okamžitě o místo. Ale já mu neudělal nic. Jen jsem se smál. Byl to první den mého vítězství.

Buďte si jisti, že po tomhle kázání vás ďábel napadne. Pokud se dnes rozhodnete stát a zvítězit, ďábel vás napadne. Víte, ďábel přišel k Bohu a řekl: „Tvůj služebník Job je tak dobrý jen proto, žes mi nedovolil, abych na něj pořádně vztáhl ruku. Nech mě, ať se zmocním jeho dětí a uvidíš, co udělá. Bude Tě proklínat.“ Ale Bůh viděl Jobův začátek, viděl jeho cestu a viděl i jeho konec. A tak řekl: „Zkus to.“ Haleluja! Satan, ten mocný satan byl kdysi archanděl, to určitě víte. Písmo říká, že přebýval mezi ohnivými kameny. A tenhle satan nebyl schopen porazit obyčejného přirozeného člověka. Haleluja! Nebyl schopen ho zničit. Zkusil všechno, co mohl. Dostal ho na tři roky na lopatky do popela a bolestí, nechal ho celé tři roky trpět, ale nemohl ho zničit. Nepřinutil Joba k tomu, aby zlořečil Bohu. A o to jde. Haleluja!

Teď jste přišli na řadu vy a **Bůh vám říká, že můžete zvítězit**. Každý z nás tady může zvítězit. **Vše totiž leží v komnatě naší představitosti. V naší mysli je celý problém.** Přečteme si další část Ezechiela a pak vám ještě něco řeknu.

Verše 13 a 14: „*Dále mi řekl: Obrátě se, uzříš ještě větší ohavnosti, kteréž oni činí. I přivedl mne k vratům brány domu Hospodinova, kteráž jest na půlnoci, a aj, ženy seděly tam, plačícce Tammuze.*“

Tyto ženy plakaly pro Afroditu, plakaly pro Tammuze. Víte, že Tammuz, bůh sexu, je bohem, pro kterého se pláče o Velikonocích? Velikonoce – nevím, jak jste někteří schopni snášet všechny ty nečisté věci. Dříve se během Velikonoc čtyřicet dní postívali. Dnes tomu říkáme masopust. Čtyřicet dní trávili půstem a trápením svých duší pro smrt Nimroda, kterému říkali Tammuz. Jenže Tammuz byl jen mocný bojovník. Čtyřicet dní pro něj

plakali a když přišlo to, čemu říkáme „velikonoční ráno vzkříšení“, vycházeli s tancem a květinami a vydávali svá těla smilstvu jako poctu pro Tammuze. Řeknete si: „V dnešní moderní době přece takové věci neděláme!“ Řekněte mi však, kolik mladých děvčat ve svých tajných komůrkách pláče pro stejného Tammuze, pláče, protože se touží vdát, touží mít svého vlastního muže? Když říkají, že ho chtějí, nemyslí přitom na službu Bohu. Nemyslí na to, mít někoho, s kým by sloužily Hospodinu, ale na to, že si budou užívat. A kolik ženatých mužů a vdaných žen nežije pro nic jiného než pro fyzické potěšení! Lidé se plně poddávají této nestřídmosti. Mluvím tak jednoduše, jak jen to jde. Muži a ženy si užívají ráno, v poledne i večer. Nežijí z ničeho jiného než ze sexuální žádosti. Necháávají se do ní hnát. Někteří lidé toho ani neuskuteční tolik, kolik toho mají v mysli. Víte, **máte mysl zablokovanou nečistým duchem**. A já tu teď nemluvím jenom o sexu. Mluvím o nečistém duchu, který působí mnoho nejrůznějších věcí, například hněv.

Znal jsem jednoho bratra – křesťana, který své manželce hrozil rozvodem, protože ta ubohá žena byla úplně vyčerpaná a nemohla s ním fyzicky být. Rozumíte mi? Nakonec se skutečně rozvedli. Nechápete, co Bible ukazuje? Že Bůh dal Adamovi Evu, aby spolu žili v jednotě, aby se stali jedním? Že když mě bolí ruka, tak po ní nevyžaduji, aby zvedala padesátikilové břemeno? Mám se svou rukou soucit, a přestože tu tíhu chci zvednout, řeknu: „Ne, vydržím to. Vydržím!“ Bible říká, že manželství mezi mužem a ženou je jako vztah mezi Kristem a církví. Kristus za církev vydal sebe samého. Je to tak v Božím Slově? Haleluja! Muži, musíte se vydat za své ženy. Ženy, musíte se vydat za své muže, a když mají plno práce s Božími věcmi, povzbuzujte je. Musíte mít tento princip pevně zakořeněný ve svých životech. Nemůžete jít na misii, kázat evangelium a zároveň být zapleteni do manželských radovánek. Víte, proč to říkám? Protože Bůh nám ukazuje, že učinil člověka tak, že je schopen se plně soustředit jenom na jednu věc. Bible v I. epištole Korintským v 7. kapitole říká, že je třeba, abyste se na základě vzájemné domluvy postili a věnovali se Božím věcem. A pak se znovu vraťte k sobě navzájem, aby vás ďábel nepokoušel. Haleluja! Rozumíte tomu, o čem to celé je?

Víte, satan zkoumá celé lidské pokolení. Pohlíží dolů na zem a vidí – aha, tamhle je nějaká temná oblast, tady další... **Bud'te si jisti, že si satan tu temnou oblast ve vašem životě použije**. A vy víte, co udělá – **použije ji jako svou největší zbraň, jako zbraň k tomu, aby zničil váš domov**. **Nikdy nebylo vidět tolik zničených rodin jako dnes**. Já vím, bratři

a sestry, že vám neříkám nic, co by většina z vás, křesťanských mužů a žen, kteří chtějí sloužit Bohu celým svým srdcem, nevěděla. Bojujete a zápasíte o to, aby se vám nerozsypal dům, protože satan bombarduje vaše manželství i vaše životy. Mnozí z nás o tom nemluví, schováváme to, ale víte, přede mnou tyto věci neskryjete. Dívám se vám do tváří a dívám se do tváří vašich manželek. A vidím, že vaše žena buď už rezignovala, vzdala to a smířila se s tím, že bude po zbytek svého života žít na nízké rovině, anebo vidím zděšení. Žena je nemocná, ale svému muži musí být k dispozici – takhle to berou někteří křesťanští muži. Víte, co to znamená? Vysvětlím vám to. Znamená to, že když vaše žena bude umírat nebo bude nemocná nebo s ní něco bude, že padnete, že budete muset jít někam jinam, protože jste se vycvičili v hrozném zvyku. Navíc vám k tomu přispěchá na pomoc ďábel a ještě vám přidá. Mnohá manželství v sobě mají ďábly, kteří je ženou do nečistoty. Nejedna manželka si mi stěžovala, že žije ve strašné hrůze. Dám vám příklad: Jednou za mnou přišla žena, která je mi velmi blízká, a říkala mi o hrůze, kterou prožívá ze svého muže. Miluje ho, chce, aby s ní byl, ale znamená to pro ni obrovskou hrůzu, protože ho ovládá ďábel. A ten ďábel ho žene stejně jako kuřáka, jako narkomana, jako alkoholika. Není to o nic lepší.

Chápete, že bych tohle slovo křesťanským mužům a ženám nikdy nekázal, že bych se styděl, kdybych toho tolik nevěděl? Pokud nepřestaneme chodit pod zákonem a nezačneme chodit na vyšší rovině, jsme ztraceni. Zákon totiž říká: „Jsi moje žena, musíš mě poslouchat.“ **Ježíš Kristus už brzy „náhle“ sestoupí do svého chrámu, jak praví Písmo. Sestoupí, aby svět mohl být vysvobozen. A když sestoupí, někteří z nás budou stát mimo, protože ta modla žárlivosti se postavila v severní bráně a blokuje cestu Králi, aby nemohl vejít.** Ano, Král nemůže vejít, protože dveře Jeho chrámu jsou zataraseny modlou žárlivosti. Haleluja! **Doufám, že jsme schopni činit pokání. Pokud ho totiž činit nemůžeme, pak to znamená, že jsme zašli příliš daleko.**

Verš 16: „*Tedy uvedl mne do síně domu Hospodinova vnitřní, a aj, u vrat chrámu Hospodinova, mezi síňcí a oltářem bylo okolo pětmecítma mužů, jejichž záda byla k chrámu Hospodinovu, tváři pak jejich k východu, kteříž klaněli se proti východu slunce.*“

Tento obraz popisuje oslavu Velikonoc. Popisuje ráno, kdy vycházíte k oslavám. Mluví se tu o Božích mužích, kteří se obracejí zády k Hospodinovu oltáři a oslavují slunce. Mluví se tu o lidech, kteří uctívají svoji církev, své náboženství, svoji svatost, to, jak jsou před Bohem dobří.

Když vidíte, co se kolem vás děje, neměli byste pochybovat o tom, co vám tu říkám. Kolik Božích služebníků padá, jako padají hvězdy! Důvodem, proč padají, je to, že jejich základ byl už od samého počátku položený špatně. A Bůh se k nim snažil volat, mluvit k nim, snažil se seč mohl, aby s nimi pohnul, ale nebylo to možné. K pádu, který je nyní vidět, nedošlo až teď, ale už dávno. Bůh však až teď dopustil, aby byl zjevný.

Už pětáctyřicet let žiji v církvi a pamatuji si, že jsme po celé ty roky měli služebníky, kteří neustále padali a padali a padali... Ale církvev jejich pády neustále přikrývala a dělá to dosud. Říká: „Nesmíte o tom mluvit. Svět to nesmí vědět.“ A v tichosti tyto služebníky propouští. Chápete? Jenže svět už dnes o některých z těch věcí ví, protože zarmoutily Boží srdce. A protože Bůh není spokojený se svým lidem, přichází obrovská sprcha mnoha padlých. **Je čas činit pokání.**

Chci vám ukázat něco z historie, něco, co se opravdu stalo. Podívejme se na Davida. Vzpomeňte si, co o Davidovi říká Bible. Bůh ve svém Slově dosvědčil, že David byl mužem „podle Jeho vlastního srdce“. To znamená, že jeho srdce bylo ve správném vztahu s Bohem. Co tedy bylo špatně? David vyšel na střechu, podíval se dolů do domu jiného člověka a uviděl jeho ženu, jak se myje. Jeho sexuální touha byla tak silná, že musel zhřešit a zmocnit se ženy jiného muže. Můžete mi vysvětlit, co bylo s Davidem v nepořádku? Řeknu vám to: Stejná věc, která byla v nepořádku s Davidem, je v nepořádku i s mnohými z nás. **Naše mysl není posvěcena. Kdyby totiž byla posvěcena, znamenalo by to, že svlékla všechny věci světa a oblékla Krista.** Bůh řekl, že zachová v dokonalém pokoji ty, jejichž mysl je upřena na Něj. Když si koupíte biftek, uložíte ho do ledničky a jdete do práce, nemyslíte celý den při práci na ten kus masa, který si dáte, až přijдете večer domů. Jenže právě v tom spočívá daný problém – **muži neustále myslí na ženy a ženy neustále myslí na muže. Před Bohem je to hřích, který nás ničí.** A celý problém leží v našem přemýšlení. Amen!

Podívejme se společně na Šalomouna. Rád bych o něm něco přečetl. Budeme číst z I. Královské z 11. kapitoly. Už brzy svoje dnešní kázání skončím, ale rád bych od vás viděl nějakou reakci. Možná, že naší reakcí bude modlitba a volání k Bohu, aby se nad námi smiloval. Ale věřím, že je třeba, abychom reagovali.

Takže I. Královská 11. kapitola od prvního verše: „*V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky mnohé, i dceru Faraonovu, i Moábské, Ammonitské, Idumejské, Sidonské a Hetejské, z národů těch, kteráž*

zapověděl Hospodin synům Izraelským, řka: Nebudete se směšovati s nimi, aniž se oni budou směšovati s vámi, neboť by naklonili srdce vaše k bohům svým. K těm přilnul Šalomoun milostí (láskou), tak že měl žen královen sedm set a ženin tři sta. I odvrátily ženy jeho srdce jeho.“

Někdo řekne: „Ale ne, sedm set bych jich neměl!“ Už jste si někdy uvědomili, na kolik set žen jste se kdy podívali? Už jste někdy zvážili, kolikrát se za nimi vaše mysl vypravila? Když se Šalomoun na nějakou ženu podíval, rovnou řekl: „Přiveďte ji!“ A jeho muži šli a přivedli ji. Tak to fungovalo. Ale poslechněte si tohle: „*Stalo se tedy, že když se zstaral Šalomoun*“ – neříkal jsem vám něco o starých mužích? – „*ženy jeho naklonily srdce jeho k bohům cizím, tak že nebylo srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho, jako bylo srdce Davida otce jeho.*“ Poslouchejte pátý verš: „*Ale obrátil se Šalomoun k Astarot,*“ – Bože, pomoz nám! Musíte si doma vzít slovník a prostudovat si jméno Astarot. Mluví se tu o bozích sexu – „*bohyni Sidonské, a k Moloch, ohavnosti Ammonske.*“

Víte, abyste mohli těmto bohům sloužit, museli jste vejít do jejich chrámu a podstoupit to, čemu říkají „svaté smilstvo“. A přesně tohle dělal Šalomoun. Vešel do jejich domu, do domu Isis, na místo, kde se muži a ženy scházeli a pořádali orgie. Je strašné na to jen pomyslet, protože jak tady mluvím, do mysli mi probleskují všechny tyto věci – vidím bratry a sestry, jak pořádají orgie. Možná si říkáte: „Ó ne, ne! To není možné.“ Bratři, věřte mi, že v tuto chvíli vidím dál než vy. **Vidím, že Boží lid, že mnozí z nás se neovládají a že to zabíjí náš duchovní život.**

Verš 7: „*Tedy vystavěl Šalomoun výsost Chámosovi, ohavnosti Moábské, na hoře, kteráž jest naproti Jeruzalému, a Molochovi, ohavnosti synů Ammon. A tak vzdělal všechněm ženám svým z cizího národu, kteréž kadily a obětovaly bohům svým.*“

Přesně tato věc se děje v našich srdcích. **Necháváme se oddělovat od Boha, protože dovolujeme tomu obrovskému mocnému démonu, aby nad námi vykonával svoji autoritu. Bratři a sestry, musíme být od tohoto boha vysvobozeni, musíme být vysvobozeni od tohoto druhu uctívání, abychom mohli sloužit Hospodinu v Duchu a v pravdě.** A věřte mi, že jsem v pozici, abych k vám takto mluvil. Věřte mi, že v takové pozici skutečně jsem. Haleluja!

Když Ježíš Kristus v 19. kapitole Matouše mluvil ke svým učedníkům, mluvil k nim o rozvodu. Farizeové Mu tehdy řekli (verše 7 a 8): „*Pročž tedy Mojžíš rozkázal dáti lístek rozloučení, a propustiti ji? Dí jim: Mojžíš*

pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám propouštění manželky vaše, ale s počátku nebylo tak.“

Množství hříchu způsobuje rozvod. Představte si, že muž má svoji ženu a ta se spojí v jedno s někým jiným. Tím mezi nimi okamžitě láme manželské pouto. Ten muž se najednou dostává do velkých nesnází. Pokud chce sloužit Bohu, nemůže se mísit se smilstvem. Musí tedy svoji ženu odevzat Kristu. Když vy, mladá děvčata, přemýšlíte o manželství, myslete na tyto věci. Do života vám vstoupí muž a slibuje vám před Bohem i před lidmi věrnost. Ujistěte se, že má v sobě zasazenou stálou a neměnnou duchovní přirozenost. Musíte vědět, že tu slíbenou věrnost neporuší. Bratři, když se ženíte, musíte si být jisti, že si berete ženu, která má do sebe vkořeněnou a vbudovanou pevnou věrnost založenou na Božím charakteru. I vy se předem ujistěte, že tuto věrnost neporuší. Haleluja!

Právě procházíme zkouškou, ve které se otrásají všechny naše základy. A Bůh nám říká: „Stůj, teď stůj, jestli jsi schopen stát. A pokud teď stát nemůžeš, budeš mezi těmi, kteří se dostanou na vedlejší kolej.“ My ale přece chceme být těmi vítězi, o kterých Bůh mluví. Každý z nás má schopnost být vítězem. Bůh nám říká: „Překonej nejdříve svoje tělo. Nesnaž se vítězit nad nikým někde venku.“ Víte, někteří z nás chtějí vítězit nad nejrůznějšími duchy. Říkají: „Jsme vítězové, prikazujeme ti v Ježíšově jménu, abys odešel.“ Vždyť to znáte. Ale já vám říkám: „Vítěz zvítězí nad svým vlastním tělem.“ Tělo je totiž jako divoké zvíře, které se vymaní z pout a bude se vás snažit ovládnout. Slyšíte mě? Nemusí se to stát přímo způsobem, o kterém zde mluvíme, může to být klidně i jinak. Co se vám tu snažím říct? **Musíme zvítězit nad svými emocemi!** Haleluja!

Bůh v Bibli mluví o dvou mužích, kteří nebyli schopni zvládnout své děti. Tito muži svým dětem dovolili, aby se svobodomyšlně pustily do Božích věcí, a tak zničily Boží dílo. Jedním z nich byl ten nejdokonalejší člověk v celé Bibli – Samuel. Nejdokonalejší člověk v celé Bibli, a ustanovil svoje děti za soudce nad Izraelem, i když v sobě vůbec neměly k této práci tolik potřebné charakterové vlastnosti. Víte, že právě to je jeden z důvodů, proč tady nevidíte moje děti? Nikdy bych je totiž nepostavil do jakýchkoli pozic v církvi. Klidně jsem je mohl postrčit nahoru. Z evangelia toho vědět pravděpodobně víc než kdokoli jiný na tomto místě. Mohl jsem je postrčit nahoru a dosadit je do nějakých pozic v Božích věcech. Ne! Oni sami musí dojít do roviny svatosti, které je k tomu třeba, a teprve potom jim Bůh může takovou pozici dát. Haleluja!

Elí. Představte si, Bůh poslal Elímu slovo a řekl: „Jestli nedáš do pořádku svoje syny, zabiji tě a v jediném dni zničím celý tvůj dům.“ A Elí odpověděl: „Ty jsi Bůh, dělej, co chceš.“ Bože, jaká troufalost! „Učiň, Bože, jak se ti zlíbí, ty jsi Bůh.“ Řekli byste tohle? Samozřejmě, že měl padnout v žíní a v popelu na kolena, zavolat starší Izraele a říct: „Zadržte moje syny!“ To měl udělat. Ale jeho city... Zase mluvíme o starci, starci, který se nenaučil ovládat svoje emoce, když byl ještě mladý. A jako starý člověk už je nebyl schopen zvládnout.

Vraťme se zpátky k tomu, co říkal Ježíš svým učedníkům. Verše 9–12: „*Protož pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, (leč pro smilství,) a jinou pojme, cizoloží, i kdož propuštěnou pojme, cizoloží.*“ Věřím, že cizoložství není neodpustitelný hřích, věřím, že za něj můžete přijmout odpuštění. Ale také věřím, že takové odpuštění musíte hledat. „*Řekli jemu učedníci jeho: Poněvadž jest taková pře s manželkou, není dobré ženiti se.*“ – Slyšeli jste odpověď, jakou jim dal? – „*On pak řekl jim: Ne všichniť chápají slova toho, ale ti, jimž jest dáno. Jsouť zajisté panicové, kteříž se tak z života matky zrodili; a jsouť panicové, kteříž učiněni jsou od lidí; a jsouť panicové, kteříž se sami v panictví oddali pro království nebeské.*“ Chvála Bohu! Eunuch (panic) je tou odpovědí. Jinými slovy, od každého z vás, kdo jste normální, Bůh očekává, že se oženíte, budete mít svoji manželku a zároveň budete chodit ve svatosti.

Ve II. Královské Bůh posílá Jéhu, aby vykonal pomstu nad Achabovým domem. Pomstu pro zlo, kterého se Achab dopustil. A Jéhu přijíždí do Jezreel, pohlédne vzhůru a vidí Jezábel, jak se vyklání z okna. Byl to den jejího soudu. Haleluja! Jéhu zavolal na muže, kteří s ní byli nahoře a řekl: „Shod'te ji dolů.“ Jenže oni nebyli schopni. Jezábel si totiž namalovala tvář (oblékla si své pracovní barvy), a tak vypadala jako panenka, vyšla ven, na ty muže se usmála a oni nebyli schopni ji shodit dolů. Ale Jéhu tam nahoře uviděl eunucha. Víte, Jezábel nemohla okouzlit eunucha. Eunuch jí totiž není k ničemu. Haleluja! A tak Jéhu řekl eunuchovi: „Shod' ji dolů.“ A eunuch ji shodil jako špalek. Chápete, co ten příběh znamená? **Bůh chce, abyste byli eunuchy pro Boží království. Muži a ženami, kteří nemohou být ničím okouzlení. Muži a ženami, kteří nemohou být pokoušeni. Muži a ženami, kteří se pozvedli nad pokušení, protože jejich mysl je upřena na Krista. Bože, pomoz nám! Bože, pomoz nám, ve jménu Ježíše Krista. Bože, pomoz nám. Haleluja!**